

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 380/06-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. novembra 2006 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. E. R. - H., N., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 107/95 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co 145/04 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. E. R. - H. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 11. októbra 2006 doručené podanie JUDr. E. R. - H., N. (ďalej len „sťažovateľka“), ktoré bolo označené ako „*Sťažnosť*“, ktorým namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 107/95 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co 145/04.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uviedla:

„Okresný súd Bratislava V. rozhodoval o mojej žalobe o zaplatenie sumy 410.930,10 Sk s príslušenstvom ako o vyplatení odmeny za poskytnutú právnu pomoc pri vybavovaní reštitučných nárokov, ktoré som v mene odporcov uplatnila a vybavila. Okresný súd nielenže mi nepriznal ani základnú odmenu, ktorá mi prináleží podľa práva (jedná sa o príkaznú zmluvu), ale navyše ma zaviazal aj zaplatiť právnej zástupkyňi odporcov trovy právneho zastúpenia. Proti tomuto rozsudku som podala odvolanie, ktoré prejednal krajský súd Bratislava pod č. k. 10 Co 145/04, ktorý rozhodol tak, že vo veci samej potvrdil rozhodnutie okresného súdu a v časti náhrady trov konania zmenil rozhodnutie tak, že odporcom tieto nepriznáva. Rovnako im nepriznal ani náhradu trov odvolacieho konania.

Podľa mňa okresný, ale aj krajský súd nevykonali dostatočné dokazovanie a to predovšetkým tým, aby zistili hodnotu sporu, z ktorej by som mala možnosť vypočítať výšku mojej odmeny jednak vo vzťahu k odporkyňi v 1. rade - 2 % z hodnoty reštituovaného majetku a vo vzťahu k odporcom v 2-5 rade vyplatiť odmenu za každý jednotlivý právny úkon, ktorý som pre nich preukázateľne vykonala a ktoré nevyhnutne musel zistiť aj okresný aj krajský súd, pretože mal k dispozícii spis pozemkového úradu. Výpočet právnych úkonov, ktoré som vykonala v prospech žalovaných korešponduje s rozhodnutiami pozemkového úradu, to znamená, že rozsah poskytnutej právnej pomoci je objektívne zistiteľný.

Podľa mojej mienky konanie okresného aj krajského súdu nie je správne a trpí vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci podľa §-u 243f ods. 1) písm. b) O. s. p. Vada v rozhodnutiach spočíva v tom, že nebolo vykonané dostatočné dokazovanie, aby bola určená hodnota sporu. Jedná sa o objektívny dôkaz, ktorý ja sama nemôžem vykonať, pretože majetok, ktorý nadobudli reštituenti vďaka mne, je dávno predaný iným osobám, takže ja sa k tomuto majetku za účelom stanovenia jeho hodnoty, nemám žiadny prístup. Oba súdy majú toto oprávnenie vykonať takýto dôkaz, aj keď patrí majetok už niekomu inému, avšak ani jeden z nich sa s takýmto dôkazom ako z nevyhnutne potrebným pre zistenie hodnoty sporu nezaoberal.

Na základe týchto skutočností som podala podnet na generálnu prokuratúru na podanie mimoriadneho dovolania proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V. č. k. 6 C 107/95 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Bratislava č. k. 10 Co 145/04 s tým,

že v danej veci je potrebné oba rozsudky zrušiť a vec vrátiť na nové prejednanie a rozhodnutie. Príslušný prokurátor pod č. k. Kc 2126/06-15 skonštatoval síce, že moja žaloba bola podaná dôvodne a že by právny základ žaloby obstál. Avšak stotožnil sa s názorom súdov, že som údajne nedokázala presvedčivým spôsobom kvantifikovať výšku odmeny. Toto sa však nezakladá na pravde. Mne totiž bolo zabránené postupom súdu upresniť výšku odmeny podľa hodnoty vybavovanej veci, nakoľko dôkaz smerujúci k presnému zisteniu hodnoty majetku som označila, čo bolo mojou povinnosťou, avšak súd bol povinný taký dôkaz vykonať a potom by bolo možné hovoriť o tom, či som kvantifikovala a špecifikovala výšku odmeny správne alebo nesprávne.

Porušenie čl. 46 ods. 1 Ústavy SR vidím v tom, že hoci som sa domáhala zákonom ustanoveným postupom svojho práva, súdy konali len potiaľ, pokiaľ by z ich strany nebolo nevyhnutným právnym záverom konštatovanie, že žalobou sa domáham svojich práv nielen dôvodne, ale museli by mi uplatnené nároky priznať. Svoju činnosť evidentne obmedzili len na vykonanie dôkazov, ktoré neviedli k presnému stanoveniu výšky mojej odmeny.“

Sťažovateľka preto žiada, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Právo JUDr. E. R. - H., ..., na domáhanie sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy SR postupom Okresného súdu Bratislava V. v konaní 6 C 107/95 a Krajského súdu Bratislava v konaní 10 Co 145/04 bolo porušené.“

Ústavný súd SR zrušuje rozhodnutie Okresného súdu Bratislava V. č. k. 6 C 107/95 a Krajského súdu Bratislava č. k. 10 Co 145/04, ktorými bolo porušené právo sťažovateľky a vec vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez účasti sťažovateľa v súlade s § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťuje, či návrh spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dané dôvody na jeho odmietnutie.

Jednou zo zákonných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože to kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde neumožňuje (napr. I. ÚS 110/03, IV. ÚS 14/03).

Predmetom sťažnosti sťažovateľky je tvrdené porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 107/95 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co 145/04, ktoré žiada preskúmať.

Ústavný súd na okresnom súde zistil, že sťažovateľkou napadnuté konanie okresného súdu a krajského súdu bolo právoplatne skončené 8. augusta 2005, keď nadobudol právoplatnosť rozsudok okresného súdu vo veci sp. zn. 6 C 107/95 v spojení s rozsudkom krajského súdu vo veci sp. zn. 10 C 145/04. Ústavný súd k tomu tiež uvádza, že na plynutie lehoty na podanie sťažnosti podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde nemá vplyv doručenie oznámenia o odložení podnetu na podanie mimoriadneho dovolania; rozhodujúci je dátum nadobudnutia právoplatnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu. Ústavný súd už v tejto súvislosti opakovane vyslovil, že oprávnenie na podanie mimoriadneho

dovolania nemá povahu práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (I. ÚS 19/01, I. ÚS 67/02, IV. ÚS 344/04).

Keďže sťažnosť sťažovateľky bola ústavnému súdu doručená 11. októbra 2006, teda zjavne po zákonnej lehote, ústavný súd nemal inú možnosť, než ju vo vzťahu k namietaným postupom a rozhodnutiam okresného súdu a krajského súdu po predbežnom prerokovaní odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre oneskorenosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. novembra 2006